

## BELGISCHE SENAAT

—  
**BUITENGEWONE ZITTING 1968.**  
 —

—  
 6 MEI 1968.  
 —

**Voorstel van wet houdende instelling van het  
 ambt van Landsprocureur.**  
 —

### TOELICHTING

—

MIJNE HEREN,

De groeiende rol van de Staat in het maatschappelijke leven van ons land heeft een zodanige bureaucratische geest verwekt dat de gewone burger vaak zijn eigen beeld niet meer herkent in de bestuurslichamen. Het is echter een eis van de democratie, niet alleen dat de overheidsorganen op nationaal, gewestelijk en plaatselijk niveau vrijelijk worden verkozen door de burgers, maar ook dat dezen vertrouwen kunnen hebben in die organen, m.a.w. dat er geen breuk ontstaat tussen geregeerders en geregeerden.

De Skandinavische landen hebben dit probleem opgelost door de instelling van een « Ombudsman », bij wie elke individuele burger een klacht kan indienen, wanneer hij zich benadeeld acht door een daad, beslissing of nalatigheid van de overheid. Ofschoon de ombudsman in elk Skandinavisch land een verschillende bevoegdheid heeft, is het toch in ieder geval zo dat hij de ontvangen klachten onderzoekt uit het standpunt van het publiek, d.w.z. van de enkele mens. Hij heeft tot taak het gevoel van rechtszekerheid bij de burgers te sterken. Overigens wordt ook in Nederland voorgesteld om het instituut van de ombudsman in te voeren onder de benaming « algemeen vertrouwensman ».

De eerste eis is dat de Landsprocureur onafhankelijk moet zijn van de overheid, aangezien hij eventueel genoopt zal zijn kritiek uit te oefenen op diensten die onder haar verantwoordelijkheid staan.

Daarom stellen wij voor de Landsprocureur door de verenigde Wetgevende Kamers te laten verkiezen voor

## SÉNAT DE BELGIQUE

—  
**SESSION EXTRAORDINAIRE DE 1968.**  
 —

—  
 6 MAI 1968.  
 —

**Proposition de loi tendant à instituer la charge  
 de Procureur de la Nation.**  
 —

### DEVELOPPEMENTS

—

MESSIEURS,

Le rôle croissant de l'Etat dans la vie sociale de notre pays a donné naissance à un esprit bureaucratique qui fait que souvent les administrés ne se reconnaissent plus dans les pouvoirs publics. Or, la démocratie exige non seulement que les dirigeants du pays, aux échelons national, régional et local, soient librement élus par les citoyens, mais aussi que ceux-ci puissent avoir confiance dans les services publics : en d'autres termes, qu'il n'y ait pas rupture entre les gouvernants et les gouvernés.

Confrontés avec ce problème, les pays scandinaves ont institué la charge d'« ombudsman », lequel a pour mission de recueillir les plaintes déposées par des citoyens individuels qui s'estiment lésés par des actes, décisions ou omissions des autorités administratives. Quoique les compétences de l'Ombudsman diffèrent d'un pays scandinave à l'autre, il n'en reste pas moins que le titulaire de cette charge examine les plaintes du point de vue du public, c'est-à-dire d'un point de vue humain. Son rôle consiste à renforcer la confiance que les citoyens peuvent avoir dans leur sécurité juridique. D'ailleurs, les Pays-Bas se proposent aussi de créer pareille charge sous la dénomination d'« algemeen vertrouwensman » (homme de confiance général).

La première condition à remplir est que le Procureur de la Nation occupe une position indépendante vis-à-vis des autorités gouvernementales, puisqu'il sera éventuellement amené à critiquer des services qui relèvent de leur responsabilité.

C'est pourquoi nous proposons de le faire élire par les Chambres législatives réunies et ce pour une

een langere periode dan de vierjarige zittingstijd, opdat hij niet beschouwd zou kunnen worden als de vertrouwensman, ja als de stroman van een partijdige meerderheid. Die onafhankelijkheid vereist ook dat de betrokkene, voor de duur van zijn ambt, onafzetbaar is en dus niet kan worden ontslagen door degenen die hem gekozen hebben. Alleen het Hof van Cassatie zou bevoegd zijn om hem te berechten.

Om de onafhankelijkheid van de Landsprocureur tegenover de overheid te waarborgen, is het noodzakelijk dat hem dezelfde onschendbaarheid wordt toegekend als die welke onze Grondwet heeft ingevoerd ten behoeve van de leden van de Wetgevende Kamers.

Wat de bevoegdheid van de Landsprocureur betreft, die wordt hem zeer ruim toegemeten : hij kan zonder enige formaliteit alle klachten onderzoeken die door burgers worden geuit tegen ambtenaren van de centrale, provinciale en gemeentelijke overheidsinstanties, met inbegrip van zelfstandige openbare diensten als de parastatale instellingen, de commissies van openbare onderstand, enz. Het spreekt vanzelf dat klachten in verband met bestuurshandelingen, waartegen andere rechtsmiddelen openstaan, door de Landsprocureur doorgezonden moeten worden naar de bevoegde instanties.

Wij menen niet dat aan de Landsprocureur vooralsnog beslissingsrecht moet worden verleend. Het is voldoende dat hij op de gelaakte daad critiek kan uitoefenen en aan die critiek de nodige ruchtbaarheid kan geven.

Hierin wordt met name voorzien door de bekendmaking van een jaarverslag dat door de zorg van de Landsprocureur zal worden opgesteld.

Wat zijn geldelijke positie betreft, deze zou, naar ons oordeel, gelijk moeten zijn aan die van de hoogste magistraat van de rechterlijke macht.

Om de volledige onafhankelijkheid van de Landsprocureur te verzekeren zouden de kosten verbonden aan de instelling van dit hoge ambt uitgetrokken worden op de dotatiebegroting.

Dit voorstel is zeker vatbaar voor verbetering. Wij hopen dat de Wetgevende Kamers het zullen aanvaarden, ten einde op doelmatige wijze bij te dragen tot de bescherming van de individuele rechten van alle Belgische burgers en hun vertrouwen in de democratische instellingen te verstevigen.

H. LAHAYE.

\*\*

## VOORSTEL VAN WET

### EERSTE ARTIKEL.

Er wordt een Landsprocureur ingesteld, belast met het ontvangen van klachten van Belgische burgers en van in België wonende buitenlanders in verband met handelingen, beslissingen of nalatigheden van de centrale, provinciale en gemeentelijke overheidsorganen.

période dépassant la durée d'une législature, afin qu'il ne puisse pas être considéré comme l'homme de confiance, voire l'homme de paille, d'une majorité partisane. Cette même indépendance postule que, pendant la durée de ses fonctions, l'intéressé bénéficie de l'immovibilité et qu'il ne puisse donc pas être démis par ceux-là mêmes qui l'ont élu. Seule la Cour de Cassation aurait le droit de le juger.

Afin d'assurer l'indépendance du Procureur de la Nation à l'égard des pouvoirs publics, il s'impose de lui accorder la même immunité que celle que notre loi fondamentale a prévue en faveur des membres des Chambres législatives.

Quant à sa compétence, elle serait très large : le Procureur de la Nation pourrait recevoir, sans formalité aucune, toutes plaintes formulées par des citoyens envers des fonctionnaires et agents des services publics centraux, provinciaux et communaux, y compris les services publics autonomes tels que les organismes parastataux, les commissions d'assistance publique, etc. Il va de soi que les plaintes dirigées contre des actes susceptibles de faire l'objet de recours par d'autres voies de droit devront être renvoyées par le Procureur de la Nation aux autorités compétentes.

Nous ne croyons pas qu'il faille accorder, du moins au début, un pouvoir de décision au Procureur de la Nation. Il suffit qu'il puisse critiquer l'acte incriminé et donner à cette critique la publicité nécessaire.

Celle-ci est notamment assurée par la publication d'un rapport annuel établi par les soins du Procureur de la Nation.

Quant à la situation pécuniaire de celui-ci, nous proposons de la rendre identique à celle du plus haut magistrat de l'Ordre judiciaire.

Enfin, les frais qu'entraînera l'institution de cette haute charge devraient figurer au Budget des Dotations, toujours en vue d'assurer la parfaite indépendance du Procureur de la Nation.

Certes, la présente proposition de loi est susceptible d'améliorations. Nous espérons qu'elle sera retenue par les Chambres législatives afin de contribuer efficacement à la sauvegarde des droits individuels de tous les citoyens belges et de renforcer leur confiance dans les institutions démocratiques qui sont les leurs.

\*\*

## PROPOSITION DE LOI

### ARTICLE PREMIER.

Il est institué un Procureur de la Nation chargé de recevoir les plaintes émanant de citoyens belges et d'étrangers résidant en Belgique et relatives aux actes, décisions ou omissions des autorités nationales, provinciales et communales.

De klachten over handelingen, beslissingen of nalatigheden waartegen andere rechtsmiddelen openstaan, worden door de Landsprocureur aanhangig gemaakt bij de ter zake bevoegde instanties. Deze laatste delen hem mee het gevolg, dat gegeven werd aan de door hem aldus aanhangig gemaakte klachten.

## ART. 2.

Voor de behandeling van ontvangen klachten beschikt de Landsprocureur over dezelfde bevoegdheid als die welke het Wetboek van Strafvordering aan de onderzoeksrechter verleent.

## ART. 3.

Wanneer de Landsprocureur de gegrondheid van een klacht tegen een handeling, een nalatigheid of een beslissing van een overheidsorgaan vaststelt, geeft hij daarvan kennis aan degene die de gelaakte handeling heeft verricht, de gehekelde beslissing heeft genomen of verzuimd heeft de geboden handeling te verrichten. Hij geeft aan deze kennisgeving de ruchtbaarheid die hij passend acht.

## ART. 4.

Ieder jaar stelt de Landsprocureur een verslag op, dat hij aan de Voorzitters van de Wetgevende Kamers doet toekomen. Aan ieder lid van beide Kamers wordt een exemplaar van dat verslag ter hand gesteld.

## ART. 5.

De Landsprocureur wordt door de verenigde Wetgevende Kamers gekozen voor een termijn van zes jaar. Hij is herkiesbaar.

De Landsprocureur kan slechts uit zijn ambt worden ontzet door een arrest van het Hof van Cassatie als enige instantie die bevoegd is om hem te berechten.

De Landsprocureur kan niet worden vervolgd of aan enig onderzoek onderworpen naar aanleiding van een mening, in de uitoefening van zijn functie uitgebracht.

Hij kan in strafzaken niet worden vervolgd of aangehouden dan met voorafgaand verlof van de Wetgevende Kamers.

## ART. 6.

De Landsprocureur ontvangt een wedde gelijk aan die van de Eerste Voorzitter van het Hof van Cassatie.

Deze wedde, alsook de administratieve en andere kosten aan het ambt verbonden, worden uitgetrokken op de begroting der Dotatiën.

H. LAHAYE.  
J. BASCOUR.

Les plaintes se rapportant à des actes, décisions ou omissions contre lesquels il existe d'autres voies de recours, sont adressées par le Procureur de la Nation aux autorités compétentes. Celles-ci lui communiquent la suite donnée aux plaintes dont il les aura saisies.

## ART. 2.

Pour l'examen des plaintes reçues, le Procureur de la Nation dispose des mêmes pouvoirs que ceux attribués au juge d'instruction par le Code d'instruction criminelle.

## ART. 3.

Lorsque le Procureur de la Nation constate le bien-fondé d'une plainte contre un acte, une omission ou une décision d'une autorité, il en informe celui qui a commis l'acte incriminé, pris la décision critiquée ou négligé d'accomplir l'acte qui s'imposait. Il donne à cette information la publicité qu'il juge appropriée.

## ART. 4.

Chaque année, le Procureur de la Nation établit un rapport et le transmet aux Présidents des Chambres législatives. Un exemplaire de ce rapport sera remis à chaque membre des deux Chambres.

## ART. 5.

Le Procureur de la Nation est élu pour un terme de six années par les Chambres législatives réunies. Le mandat est renouvelable.

Le Procureur de la Nation ne peut être destitué que par un arrêt de la Cour de Cassation qui seule a le droit de le juger.

Le Procureur de la Nation ne peut être poursuivi ni recherché à l'occasion des opinions émises par lui dans l'exercice de ses fonctions.

Il ne peut être poursuivi ni arrêté en matière répressive qu'avec l'autorisation préalable des Chambres législatives.

## ART. 6.

Le Procureur de la Nation bénéficiera d'un traitement égal à celui du Premier Président de la Cour de Cassation.

Ce traitement ainsi que les frais administratifs et autres qu'entraîne sa charge sont inscrits au Budget des Dotations.